

[Christmas Møller.]

ledes som Stillingen er i dette høje Ting —, at det vil være muligt at gennemføre den Række Foranstaltninger med Hensyn til Arbejders Standsning, som han i Virkeligheden krævede.

Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Holstein, at naar jeg har sagt — og jeg forstod ham saaledes, at dette blev kritiseret —, at der i denne Situation skulde føres en Politik fra Tilfælde til Tilfælde, ja, saa tror jeg, det ærede Medlem bliver nødt til at sande dette. Hvad er det, man gør i alle andre Lande, hvad er det, man gør i den nuværende Pengekrisesituation i alle andre Lande? Det er dette. Og kan det ærede Medlem Hr. Holstein med Bestemthed sige, hvorledes Forholdene vil udvikle sig? Nej, det kan han ikke, og derfor maa der naturligvis føres en Politik fra Tilfælde til Tilfælde. Men jeg har ikke sagt, at det var det alene, der skulde gøres. Det ærede Medlem Hr. Holstein ved, eller bør i alt Fald vide, at den konservative Rigsdagsgruppe som en almindelig Foranstaltning med en Politik paa langt Sigt klart og tydeligt har sagt til om, hvilke Foranstaltninger det var, vi ønskede gennemført.

Jeg skal kun gøre en enkelt Bemærkning om den højtærede Statsministers Udtalelse som Svar paa det ærede Medlem Hr. Holsteins Ord om det konservative Kriseprograms Behandling. Det konservative Kriseprogram er fremsat i Tinget og henvist til Udvalg. Venstres Kriseprogram er fremsat i Tinget og henvist til Udvalg. De har faaet nøjagtig den samme Skæbne. Jeg ønsker, og jeg mener, det vilde være ret og rimeligt, om den højtærede Regering gennem sine Udvalgsformænd drog Omsorg for, at Tinget kunde komme til at træffe Afgørelse angaaende disse Spørgsmaal, angaaende Ejendomsskatternes Lettelse og angaaende en Række andre Spørgsmaal. Men hvis den højtærede Regering ikke ønsker dette — og derover har den i Virkeligheden Magten — ja, saa ved det ærede Medlem Hr. Holstein lige saa vel som jeg, at saa har mit Parti ingen Magt til at forcere Behandlingen frem; vi har en Magt, og det er muligt, at vi vil bruge den, nemlig til at fremsætte Forslagene i Landstinget for at undersøge, om der ikke i Landstinget skulde være et Flertal, saaledes at Forslagene om Ejendomsskattelettelser o. s. v. med et Flertals Vægt kunde oversendes til Folketinget. Men det ærede Medlem Hr. Holstein ved jo særde-

les vel, at her i Tinget har vi ikke en saadan Magt, og naar derfor det ærede Medlem sagde, at vi havde lagt vort Kriseprogram paa Hylden, ja, saa er det den Slags Ting, som kan siges, men ikke af Venner. Og naar det ærede Medlem sagde, at den nuværende Regering førte sin Politik med Støtte fra konservativ Side, en Borgfredspolitik, saa spørger jeg det ærede Medlem Hr. Holstein, om dette ikke er tarveligt, om dette „ikke just er saa tarveligt, som man kunde vente det af det ærede Medlem“ Hr. Holstein, og om der ikke i dette er just den Insinuation, som man kunde vente fra Venstres Side her i Salen, og det kunde man forstaa, men man kan overhovedet ikke forstaa, at der for det ærede Medlem Hr. Holstein kan være nogen forstandig Grund til at sige dette, naar han kender noget til vor Agitation og ved, at vore Forslag ligger i Udvalg og ikke er taget tilbage. Og hvis vi endelig skulde tage de allersidste Dages Begivenheder, saa er den højtærede Regering kommet til Rigsdagen, nemlig gennem Finansudvalget, med et Forslag, som havde overmaade stor Betydning, Forslaget om den saakaldte Valutakommissær, med Hensyn til hvilket jeg gerne vil sige, at det ikke er Personen, der interesserer mig — jeg ønsker saa vidt gørligt aldrig at drøfte Personer —, men selve den Stilling, man har etableret, har — og det ved den højtærede Handelsminister jo ogsaa — ikke tilfredsstillet os, fordi vi syntes, der var noget udflydende i den, som ikke var godt under denne Situation. Ja, hvis man endelig skal nævne dette, som er et meget vigtigt Spørgsmaal — og jeg gentager, det er ikke Personen, det drejer sig om, men selve den Maade, man har ordnet det paa —, saa kunde jeg jo sige til det ærede Medlem Hr. Holstein: hvorfor tager han ikke dette meget vigtige Spørgsmaal op, hvorfor nævner han ikke dette vigtige Punkt, det vigtigste i Tiden, hvor jeg jo ikke kan tænke mig andet end, at det ærede Medlem er enig med det konservative Parti (*Holstein: Hør!*) . . . Ja, der kan man se, men det glemte det ærede Medlem at sige noget om. (*Holstein: Det kommer ikke denne Sag ved*) . . . ja, hvis det ærede Medlem kun skulde have talt om, hvad der vedrørte hans Forespørgsel, vilde Talen være blevet betydelig kortere. Og i dette Spørgsmaal, hvori det ærede Medlem altsaa er enig med os, med Hensyn til det flydende Forhold, der er etableret mellem Staten og Nationalbanken, og som vi ikke